

opgørelser, som jeg har, og som omfatter 9 Maaneder af indeværende Finansaar — de gaar til 1. Januar 1925 —, gøre nogle enkelte Bemærkninger. Driftsregnskabet, som er opgjort for disse 9 Maaneder, viser en Merindtægt paa 52,4 Mill. Kr. Den var i de tilsvarende Maaneder i Fjor 50,8 Mill. Kr., det vil altsaa sige, at Driftsregnskabet for de første 9 Maaneder af indeværende Aar skulde stille sig omtrent 2 Mill. Kr. gunstigere end i de tilsvarende Maaneder i Fjor. Med Hensyn til Formuebudgettet er der imidlertid en Forskydning, idet Udgifterne har været nogenlunde de samme i de 9 Maaneder af indeværende Regnskabsaar som i de tilsvarende Maaneder i Fjor, nemlig ca. 54 Mill. Kr., medens Formueindtægten, som har kunnet føres til Indtægt paa Regnskabet i de 9 Maaneder, har været ca. 8—9 Mill. Kr. større i forrige Finansaar end i indeværende Finansaar. Det hænger imidlertid sammen med bestemte Forhold, der gør sig gældende med Hensyn til Statens Udlaansvirksomhed, og man maa derfor nærmest sige, at Aarets Drifts- og Anlægsbudget for de første 9 Maaneder synes at stille sig paa samme Maade, som Tilfældet var i Fjor. Den mindre Formueindtægt, som har kunnet opføres paa Regnskabet indtil Januar i Aar, skyldes, at Staten i Aar ikke endnu har haft Lejlighed til at sælge sine Husmandsobligationer og Boligobligationer, saaledes som Tilfældet var i det foregaaende Aar, men det betyder jo ikke, at Indtægterne i og for sig er mindre, det betyder blot, at man ikke havde faaet realiseret Værdierne og derved faaet Indtægterne ind paa det Tidspunkt, Regnskabet sluttedes, den 31. December. Jeg kan tilføje, at der senere gennem Hypotekbankens Laan er skabt en Mulighed for at faa disse latente Værdier, som hidtil har trykket Statens Kassebeholdning, realiseret, og da det netop er denne Ikke-Realisering, der gør den Forskel, jeg kan udlede af Tallene for de 2 Aar, kan jeg, som jeg før udtalte, sige, at de første 9 Maaneder af Finansaaret kassemæssigt, udgiftsmæssigt og indtægtsmæssigt set synes at stille sig paa samme Maade, som de stillede sig paa det tilsvarende Tidspunkt i det foregaaende Finansaar.

Med disse Bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale det foreliggende Finanslovsforslag til det høje Tings Velvillie.

Ejsing: Det, man ser mest paa, tror jeg, i denne Tid, naar man om Morgenens skal kige i sine Blade, er vist neppe Finanslovsforhandlingen, selv med det Sprængstof, den indeholder, men derimod den store

Arbejdskrig. Og jeg ønsker at sige, at mange, i alt Fald vi ude omkring, staar ganske uforstaaende overfor det, der er sket. Hvor Skylden ligger, skal vi ikke dømme om og kan heller ikke dømme om. Vi kan kun meget beklage, at det er kommet saa vidt, og der er ingen af os, som ikke i høj Grad ønsker, at denne Krig snarest maa faa Ende, ogsaa fordi den ganske sikkert vil komme til stærkt at paavirke vore Finanser saavel som Statens Finanser. Det er gaaet med denne Krig som med den store Krig fra 1914 til 1918, at ingen vil have Skylden for den, man kastede Bold med Skylden, og det samme gør man nu her. I Virkeligheden er der jo ingen, som kan sige, hvem der har Skylden, men det er os alle, der kommer til at lide under Krigen, ikke alene økonomisk, ogsaa moralsk vil den komme til at virke ret stærkt. Og ingen af os mægter endnu at standse denne Krig; selv den høje Regering, der jo ganske sikkert er fredselkende paa dette som paa andre Omraader, formaar ikke at standse den. Naar man ser, hvorledes man i England lader Skibsbygninger gaa til Tyskland, fordi Lønningerne er for store, hvorledes vil det saa ikke gaa for vort Arbejde, naar hele Produktionen ligger stille? Jeg tror, vi alle kan være enige om at gøre vort til, at denne Krig kan faa en Ende og faa en god Ende.

Den sidst afgaaede Regering fik et Program trykket i Hænde, der ikke just er af de allerbehageligste, det lød paa Balance og Sparsommelighed. Det er ikke noget behageligt Program, fordi det volder adskillig Vanskelighed at faa Folk til at indse, at der virkelig maa gøres noget for at spare, og allervanskeligst var det ovenpaa Krigtidens opskruede Forventninger og den Leven højt, der fulgte dermed. Det maatte tidt gøre ondt, naar Regeringen gennemførte Spareforanstaltninger, det siger sig selv, at det var ingen populær Politik. Men nu synes dog alle, selv den høje Regering, at ønske at være sparsommelig. Den højtærede Finansminister har gentagne Gange udtalt sig i Retning af at indføre Besparelser.

Ved sidste Valg, Folketingsvalget 1924, førtes der en ret hidsig Valgkamp; der blev givet mange Løfter fra de forskellige Sider og mest af det nuværende Regeringsparti om, hvad der skulde gennemføres, naar det kom til Magten. Mærkeligt nok var et af de Punkter, der mest højtlydt blev ført frem i alt Fald i den Egn, hvor jeg færdes, Svesketolden. Jeg synes, det er et lille Punkt, men det blev sat meget højt op, saa højt, at man næsten kunde faa det Indtryk, at